

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. T. L.,** zast. JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou, se sídlem Stodolní 17, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2004, č. j. 24 Az 399/2003 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2002, č. j. OAM-12099/VL-20-HA08-2001. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě (opravný prostředek označený jako „rozklad“), která směřovala proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, stěžovatelka uvedla, že s tímto rozhodnutím nesouhlasí a požadovala opětovné projednání její žádosti o udělení azylu. Výslovně doplnila, že „pokud bude její žádosti vyhověno, bude respektovat všechny zákony a předpisy České republiky“.

V následném rozsudku Krajský soud v Ostravě dospěl obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatelka domovskou zemi neopustila z důvodů upravených zákonem o azylu, t. j. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Krajský soud stejně jako žalovaný správní orgán neshledal ani naplnění § 13 zákona o azylu, neb stěžovatelka nesplňuje taxativní podmínky označeného ustanovení. Stejně tak krajský soud neshledal naplnění důvodů vymezených v ustanovení § 91 odst. 1 a 2, pro které by bylo třeba vyslovit překážku vycestování. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 pod písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti zejména uvedla, že splňuje podmínky vymezené § 12 a § 91 zákona o azylu. Doplnila, že do České republiky přijela za svým manželem, narodila se jim dcera, a z důvodu nelegálního překročení hranice jí hrozí v domovské zemi trestní stíhání, přičemž podmínky ve věznicích jsou tvrdé a policie při zatýkání podezřelé bije. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém uvedl, že vzhledem k obsahu kasační stížnosti se k ní nebude vyjadřovat; odkázal na správní spis. Uvedl, že návrh na přiznání odkladného účinku nepodporuje.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelce azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatelka uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka dne 11. 12. 2001 podala návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém ve vztahu k souzené věci zejména uvedla, že o azyl žádá z důvodu, že v České republice má manžela, se kterým by zde chtěla žít a pracovat; ve Vietnamu nemá práci. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 4. 2. 2002 pak vyplynulo, že o azyl žádá z důvodu, že nemá doklady pro legální pobyt na území České republiky. Z Protokolu dále vyplynulo, že v domovské zemi před odjezdem do České republiky jiné než uváděné problémy neměla. Stěžovatelce byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočníka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámila, vyjádřila se k němu, navrhla jeho doplnění. Této možnosti nevyužila. Stěžovatelka byla rovněž v průběhu pohovoru vyrozuměna o tom, jaké informace, dokumenty má správní orgán k dispozici při posuzování situace v její domovské zemi; stěžovatelka seznámení s těmito informacemi a dokumenty odmítla, ani je nijak nedoplnila.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatelky, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud a jejich závěr o tom, že stěžovatelka v žádosti neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Ani podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelka neprokázala, že je pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu; stejně tak nevyplynuly ani další důvody uvedené v § 13 a § 14 zákona o azylu. Důvody stěžovatelčiny žádosti o azyl tak nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 12 až § 14 zákona o azylu.

S odkazem na výše uvedené tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovatelce ani v jejích konkrétních námitkách v kasační stížnosti, neb žádný z označených důvodů vymezených zákonem o azylu ani neuváděla. Toliko uváděla, obdobně jako při pohovoru před žalovaným správním orgánem, že do České republiky přijela za svým manželem, narodila se jim dcera, a dále v kasační stížnosti nad rámec dříve uváděného doplnila, že v domovské zemi jí hrozí trestní stíhání za nedovolené překročení hranice. To však podle Nejvyššího správního soudu není vyvoláno ani jedním ze shora vymezených důvodů pro přiznání statutu azylanta dle zákona o azylu a stejně tak tím nejsou dány důvody pro přiznání překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Ze skutečností zjištěných v řízení před žalovaným a stejně tak před krajským soudem, ani z informací shromážděných ve spisu o Vietnamu nevyplývá, že by stěžovatelka v případě návratu do Vietnamu byla nucena vrátit se do státu, kde je ohrožen její život nebo svoboda z důvodu její rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, do státu, kde jí hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, nebo kde je její život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, případně do státu, který žádá o její vydání pro trestný čin, za který zákon stanoví trest smrti (§ 91 odst. 1 písm. a/), nebo že by vycestování žalobkyně bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 91 odst. 1 písm. b/).

Navíc k této námitce (*v domovské zemi jí hrozí trestní stíhání za nedovolené překročení hranice*) uplatněné poprvé v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud s ohledem

na dikci § 103 odst. 4 s. ř. s. (*Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se ...o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.)* nemůže přihlížet.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelkou uváděné skutečnosti, ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za opodstatněné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože stěžovatelka neměla ve věci úspěch, žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 19. května 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu